

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

**AHIR,
AVUI,
DEMÀ**

Num.

819

2
maig
2021

Campanya de la Declaració de la Renda

Lluís Ramis, rector

Un any més els ciutadans ens trobem amb l'obligació civil de fer la declaració de la renda, almenys aquelles persones que reuneixen uns determinats requisits com assolir un determinat valor de guanys econòmics en el darrer any.

Amb la declaració de la renda complim amb una obligació de cara a la societat que és la de col·laborar en el sosteniment econòmic de la mateixa, i fer-ho d'una manera justa i proporcionada a les possibilitats de cadascú.

En fer la declaració se'ns ofereix l'oportunitat de destinar una petita part del que hem de pagar al sosteniment de l'Església Catòlica, concretament un 0,7%. És important que tinguem en compte que la quantitat que es recapta d'aquesta manera representa un percentatge important dels ingressos de les diòcesis; a la campanya del 2019, a la diòcesi de Barcelona va ser quasi d'un 15%, una quantitat important de la qual en els moments actuals no podem prescindir, ja que sense ella hi hauria bastantes coses que l'església no podria fer. La resta del finançament de la nostra Diòcesi procedeix de les següents fonts: un 52%, de les aportacions directes dels fidels (col·lectes parroquials, subscripcions, col·lectes per a institucions de l'Església, altres ingressos dels fidels), un 14%, d'altres ingressos corrents (ingressos per serveis, subvencions públiques corrents, ingressos d'institucions diocesanes), un altre 14%, d'ingressos de patrimoni i altres activitats (arrendaments d'immobles, ingressos financers, activitats econòmiques) i un 5%, d'ingressos extraordinaris.

**AVUI + QUE MAI L'ESGLÉSIA
OFEREIX TOTA LA SEVA AJUDA.**

**= +4 MILIONS
DE PERSONES ATESES.**

**Perquè sumant X
aconseguim un món millor.**

Aquest any encara és més important posar la creueta en la declaració de la renda perquè degut a la pandèmia de la Covid-19 i les mesures restrictives per intentar contenir la seva propagació, els ingressos han disminuït molt, tan a nivell de ciutadania com d'Església: disminució de diners a les col·lectes, de venda de cera, i a la nostra parròquia, a més a més: ingressos zero per visites turístiques i concerts, i disminució d'un 85% dels lloguers dels locals propietat de la parròquia.

Ja sabem també que alguns feligresos han vist disminuïts els seus guanys i per tant hauran de tributar menys, però almenys, que tots els catòlics convençuts no deixem de posar la creueta.

Les activitats més importants que realitza l'Església i a les quals es dedica gran part dels ingressos són les activitats pastorals i assistencials, la conservació d'edificis i despeses de manteniment. El 2019, quasi el 50% de les despeses es van dedicar a això, retribució del clergat i del personal seglar, aportacions a centres de formació.

Recordar també la conveniència de posar igualment una creueta a la casella de finalitats socials. Fer-ho suposarà que un 0,7% de l'IRPF es destini a finalitats socials, tant necessàries ara aquest temps de pandèmia que està suposant a més a més de la crisi sanitària i social, una gran crisi econòmica amb empobriment de moltes persones.

És recomanable posar la creueta a les dues caselles, a la de l'Església Catòlica i a la de les finalitats socials ja que no són excloents.

Siguem doncs responsables i actuem en conseqüència amb el que creiem.

millor²

A LA TEVA DECLARACIÓ DE LA RENDA

0,7% + 0,7% = 1,4%

Església Catòlica Finalitats Socials

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 7. Pare que ets en el cel.

Continuem les catequesis sobre el “Pare nostre”.

El primer pas de cada pregària cristiana és l'entrada en un misteri, el de la paternitat de Déu. No es pot resar com els lloros.

O entres en el misteri, en la consciència que Déu és el teu Pare, o no pregunis. Si vulls pregar a Déu que és el meu Pare, començo el misteri. Per comprendre fins a quin punt Déu ens és pare, nosaltres pensem en la figura dels nostres pares, però d'alguna manera sempre les hem de “perfeccionar”, purificar. Ho diu també el Catecisme de l'Església Catòlica, que diu: «La purificació del cor es refereix a les imatges paternes i maternes, tal com estan configurades en la nostra història personal i cultural, i que influeixen en la nostra relació amb Déu» (n. 2779).

Cap de nosaltres ha tingut pares perfectes, cap; de la mateixa manera que nosaltres, quan sigui el moment, no serem mai pares, o pastors, perfectes. Tots tenim defectes, tots. Les nostres relacions d'amor les vivim sempre sota els nostres límits i també sota el nostre egoisme, de manera que sovint estan contaminades de desitjos de possessió o de manipulació de l'altre. Per això a vegades les declaracions d'amor es converteixen en sentiments d'ira i d'hostilitat. Però mira, aquests dos que s'estimaven tant la setmana passada, avui s'odien a mort: això ho veiem cada dia! És per això, perquè tots tenim arrels amargues dins, que no són bones i de vegades surten i fan mal.

Per això, quan parlem de Déu com a “pare”, mentre pensem en la imatge dels nostres pares, especialment si ens estimaven, al mateix temps hem d'anar més lluny. Perquè l'amor de Déu és el del Pare “que és al cel”, segons l'expressió que Jesús ens convida a fer servir: és l'amor total que

nosaltres en aquesta vida només assaborim de manera imperfecta. Els homes i les dones són eternament captaires d'amor, –nosaltres som captaires d'amor, necessitem amor– cerquen un lloc on ser finalment estimats, però no el troben. Quantes amistats i quants amors decebutos hi ha en el nostre món; tants!

El déu grec de l'amor, en la mitologia, és el més tràgic de tots: no està clar si és un ésser angèlic o un dimoni. La mitologia diu que és fill de Poros i de Penia, és a dir de l'astúcia i de la pobresa, destinat a portar a portar en si mateixa una mica de la fesomia d'aquests pares. A partir d'aquí podem pensar en la naturalesa ambivalent de l'amor humà: capaç de florir i de viure fort en una hora del dia, i immediatament després minvar i morir; el que agafa, sempre se'n va de pressa (cf. Plató, Simposi, 203). Hi ha una expressió del profeta Oseas que implacablement emmarca la feblesa congènita del nostre amor: «El vostre amor és com un núvol del matí, com la rosada que s'esvaeix a l'alba» (6,4). Això és el que sovint és el nostre amor: una promesa que és difícil de mantenir, un intent que aviat es dissipa i s'evapora, una mica com quan el sol surt al matí i se'n va amb la rosada de la nit.

Quantes vegades els homes hem estimat d'aquesta manera tan dèbil i intermitent. Tots en tenim l'experiència: hem estimat, però després aquell amor

ha caigut o s'ha tornat feble. Desitjant estimar, ens hem trobat després amb els nostres límits, amb la pobresa de les nostres forces: incapaços de mantenir una promesa que en temps de gràcia ens semblava fàcil de dur a terme. Després de tot, fins i tot l'apòstol Pere va tenir por i va haver de fugir. L'apòstol Pere no va ser fidel a l'amor de Jesús. Sempre hi ha aquesta feblesa que ens fa caure. Som captaires que al llarg del camí correm el risc de no trobar mai completament el tresor que cerquem des del primer dia de la nostra vida: l'amor.

Però, hi ha un altre amor, el del Pare "que és al cel". Ningú ha de dubtar que és el destinatari d'aquest amor. Ens estima. "M'estima", podem dir. Ni que el nostre pare i la nostra mare no ens haguessin estimat –una hipòtesi històrica–, hi ha un Déu en el cel que ens estima com ningú en aquesta terra ho ha fet mai ni ho podrà fer mai. L'amor de Déu és constant. Diu el profeta Isaïes: «Pot oblidar-se una mare del seu infantó, pot deixar d'estimar el fill de les seves entranyes? Però ni que alguna l'oblidés jo mai no t'oblidaria. Et duc gravada a les palmes de les mans» (Is. 49,15-16). Avui està de moda el tatuatge: "Sobre les palmes de les mans t'he dibuixat". He fet un tatuatge de tu sobre les meves mans. Jo sóc en les mans de Déu, així, no el puc treure. L'amor de Déu és com l'amor d'una mare, que mai es pot oblidar. I si una mare s'oblida? "Jo no oblidaré", diu el Senyor. Aquest és l'amor perfecte de Déu, així ens estima Ell. Fins i tot si tots els nostres amors terrenals s'ensorressin i no quedés a les mans més que pols, hi ha sempre per a tots nosaltres, ardent, l'amor únic i fidel de Déu.

En la fam d'amor que tots sentim, no busquem quelcom que no existeix: sinó una invitació a conèixer Déu que és pare. La conversió de Sant Agustí, per exemple, passa per aquesta cresta: el jove i brillant retòric cercava senzillament entre les criatures alguna cosa que cap criatura li podia donar, fins que un dia va tenir el valor de mirar cap amunt. I aquell dia va conèixer Déu. Déu que estima.

L'expressió "en el cel" no vol expressar una distància, sinó una diversitat radical d'amor, una altra dimensió d'amor, un amor incansable, un amor que durarà sempre, de fet, que sempre és a l'abast. Només digueu "Pare nostre que esteu en el Cel", i aquell amor ve.

Per tant, no tingueu por! Ningú de nosaltres no està sol. Si fins i tot si per desgràcia el teu pare terrenal s'oblidés de tu i tu estiguessis ressentit amb ell, no se't nega l'experiència fonamental de la fe cristiana: la de saber que ets fill estimadíssim de Déu, i que no hi ha res en la vida que pugui extingir el seu amor passional per tu.

Catequesi del Papa Francesc i traducció de Josep M. Torrents.

Publicat a Catalunya Religió.

Horari actual de misses

DIES FEINERS
19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES
19:00 a la Basílica

DIUMENGES
12:00 a la Basílica

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7
SAGRISTIA I DESPATX
Plaça del Pi, 7
08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43

info@basilicadelpi.cat
www.basilicadelpi.cat

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l'indret d'acollida de la parroquia.

Per gestions administratives relacionades amb els sagraments, demaneu cita trucant al 93 318 47 43 o escriviu un e-mail a:

despatx.santamariadelpi@gmail.com